

[Socialministeren.]

er nærmere konkretiseret i betænkningen, og de forskellige udvalgsmedlemmer turde jo ikke gå alt for indgående ind på problemet; men det var måske nok værdifuldt, om man i det kommende folketingsudvalg drøftede den nærmere.

Man har her drøftet, hvorledes, om jeg så må sige, besætningen skal være på et forsorgshjem. Der skal være en læge, en socialrådgiver, eventuelt en psykolog. Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Foged nærede nogen betænkelse ved lægen, den nyankomnes lægeundersøgelse: skulle det ikke være tilstrækkeligt med forstanderens blik? Det ærede medlem var også en lille smule betænkelig ved socialrådgiveren: skulle det ikke være tilstrækkeligt med mennesker, der uden i og for sig at have nogen særlig uddannelse havde særlig interesse for feltet? Jeg tror, det ærede medlem her er lige akkurat en streg for meget grundtvigianer. Jeg tror, det bedste ville være — som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp understregede — uddannede forsorgsmedarbejdere, og jeg tror, at ikke mindst lægen er af stor værdi et sådant sted. Jeg har set sociallægens arbejde i Århus, og jeg fik et indtryk af, hvor overordentlig værdifuldt det var. Der kan gennem sådanne uddannede medarbejdere gives en mere intens behandling, og hvis klienterne samles på en centralinstitution, kan effektiviteten derved forøges. Der skal — derom er vi vist alle enige — være et egentligt forsorgsarbejde på institutionerne. Et sådant forsorgsarbejde må jo også gå ind under begrebet revalidering, og der skulle altså gerne i tilknytning til i hvert fald de væsentligere institutioner oprettes værksteder. Der har nok været en slags værksteder ved de hidtidige arbejdsanstalter, men de havde jo ikke noget revalideringssigte. Skal vi imidlertid oprette sådanne værksteder med ret dyrt maskineri, peger det vel også i retning af få og større institutioner. Under alle omstændigheder, hvis vi ikke vil gå til nedlæggelse af mindre institutioner, bør disse istandsættes. Mange af dem er faktisk ringere, end vi kan være det bekendt; der tiltrænges en snarlig modernisering.

Det ærede medlem hr. Asger Jensen betonedede værdien af, at al virksomhed vedrørende denne gruppe medborgere blev

koordineret, og derom er jeg helt enig med det ærede medlem. Man kunne jo meget vel tænke sig, at der, efterhånden som ambulatorierne i henhold til indenrigsministerens lovforslag om sygehusvæsenet vedrørende behandlingsinstitutioner for alkoholskadede udvikles og udvides, blev brug for færre anstalter, færre egentlige forsorgshjem. Det er ikke helt utænkeligt; men i hvert fald må der være et samarbejde mellem institutionerne, og det betones jo også i lovforslaget.

Spørgsmålet er, om der på disse anstalter som på de tidligere tvangsarbejdsanstalter skal kunne udøves tvang. Der må vel være lukkede afdelinger på et par af dem, og i denne forbindelse gør jeg opmærksom på det standpunkt, som er fremme i betænkningen; det er just lægerne, der ønsker, at der skal være adgang til tvungen behandling af alkoholister, ud fra det ganske enkle synspunkt, at alkoholisme bør betragtes som en sygdom. Det er lykkedes os at bekæmpe alkoholisme ved hjælp af lægemidler: disulfiram o. s. v., men dette medfører jo næsten som konsekvens, at alkoholisme må indgå i samme sygdomsbehandling som alle andre alvorlige sygdomme. Når forslaget om ambulatorier er rykket ind under indenrigsministeren, skyldes det netop dette grundsynspunkt. Ambulatorier skal oprettes i tilknytning til sygehuse, men går vi i fuld alvor ind for det synspunkt, at alkoholisme er en sygdom, ikke fortrinsvis skal betragtes som noget moralsk forkasteligt, som en personlig skyld, men som en sygdom, så følger deraf, at man rykker hen i nærheden af tanken om en meto-disk behandling af sygdommen. Her er det, lægerne sætter ind og siger, at når en sygdomsbehandling er påbegyndt, må den også føres til ende. Jeg kan tiltræde den højtærede indenrigsministers syn på frivilligheden, men når det drejer sig om denne specielle gruppe medborgere, må jeg sige, at jeg har 2 sjæle i samme bryst, og at jeg meget vel forstår lægernes standpunkt.

Fra flere sider er der udtalt glæde over og anerkendelse af den frivillige virksomhed. Jeg vil også gerne støtte dette synspunkt. Det er af den allerstørste betydning, at der er private kredse, som medvirker til revalidering, til genrejsning af disse medmennesker. Her har afholdsorganisationerne